

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 431/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Bytového družstva „Centrum“ v Bratislave, Záhradnícka 25, Bratislava, právne zastúpeného spoločnosťou JUDr. Dušan Jovankovič, advokát s. r. o., Doležalova 5, Bratislava, v menej ktorej koná advokát JUDr. Dušan Jovankovič, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 83/2014-562 z 1. decembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III č. k. 23 Cb 71/2011-504 z 24. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Bytového družstva „Centrum“ v Bratislave **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2016 doručená sťažnosť Bytového družstva „Centrum“ v Bratislave (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 83/2014-562 z 1. decembra 2015 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Cb 71/2011-504 z 24. marca 2014.

2. Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol zamietnutý návrh, ktorým sa sťažovateľ domáhal určenia vlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v Bratislave v katastrálnom území Nové Mesto (ďalej len „dotknuté nehnuteľnosti“), zapísaným na liste vlastníctva družstva Legiodomy, družstvo, Americká 1, Bratislava (ďalej len „odporca“). Svoj návrh na začatie konania sťažovateľ odôvodňoval tým, že podľa údajov z katastra nehnuteľností bola titulom nadobudnutia vlastníctva odporcu delimitácia, resp. vyčlenenie družstva z 19. augusta 1994. Inštitút delimitácie bol upravený v § 49 ods. 1 zákona č. 176/1990 Zb. o bytovom, spotrebnom, výrobnom a inom družstevníctve (ďalej len „zákon o družstevníctve“), podľa ktorého členovia organizačnej jednotky družstva, ktorí sa stali členmi družstva na základe zlúčenia družstva, mohli uznesením nadpolovičnej väčšiny požiadať najneskôr do 30. júna 1991 členskú schôdzu družstva o súhlas s vyčlenením členov, majetku a činnosti, s účinkami vzniku nového družstva. Podľa sťažovateľa však delimitácia z roku 1994 nemala oporu v uvedenom zákone, keďže sa uskutočnila až po vzniku odporcu (ku ktorému podľa údajov z obchodného registra došlo 28. decembra 1993), teda jej účinkom nebol vznik nového družstva, ako to predpokladal uvedený zákon. Oporu nemala ani v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení zákona č. 278/1993 Z. z. (ďalej len „Obchodný zákonník“), pretože ten nepoznal inštitút delimitácie práv a povinností na zmluvnom základe. K prevodu nehnuteľností teda nemohlo dôjsť ani na základe dohody o prevode nehnuteľností z 30. augusta 1994. Zápis v katastri nehnuteľností, ktorý svedčí v prospech odporcu, je preto nesprávny. Vzhľadom na to, že nebytové priestory neboli v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi platnými v čase prevodu prevedené na iný právny subjekt, zostali naďalej vo vlastníctve sťažovateľa. Do úvahy podľa sťažovateľa neprichádzalo ani nadobudnutie vlastníctva na základe vydržania, pretože odporca nemohol byť s ohľadom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosti patria.

3. Okresný súd sa s argumentáciou sťažovateľa nestotožnil. V napadnutom rozsudku konštatoval, že v danom prípade skutočne nemožno hovoriť o delimitácii, resp. vyčlenení družstva z navrhovateľa na odporcu v zmysle § 49 zákona o družstevníctve a ani o právnom nástupníctve. Predmetná delimitácia mala prebehnúť na základe delimitačného protokolu medzi sťažovateľom a Stavebným družstvom LEGIODOMY, Ľubľanská 1, Bratislava, čo je však subjekt odlišný od odporcu. Odporca ako družstvo bol založený 7. januára 1993 na ustanovujúcej členskej schôdzi a vznikol zápisom do obchodného registra 28. decembra 1993. Okresný súd preto dohodu z 30. augusta 1994 posúdil ako samostatný zmluvný vzťah medzi sťažovateľom a odporcom. Predmetom tejto dohody bol podľa okresného súdu záväzok sťažovateľa ako odovzdávajúceho odovzdať odporcovi ako preberajúcemu nehnuteľnosti vymedzené v tejto dohode a záväzok odporcu ako preberajúceho uhradiť sťažovateľovi ako odovzdávajúcemu doterajšie náklady spojené s platbou dane z nehnuteľností a poplatky spojené s vkladom do katastra nehnuteľností. Predmetnú dohodu následne kvalifikoval ako darovaciu zmluvu v zmysle § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka v spojení s § 628 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zákona č. 278/1993 Z. z. (ďalej len „Občiansky zákonník“), keďže darovaciu zmluvu charakterizuje jej bezplatnosť, pod ktorou treba rozumieť, že za poskytnuté plnenie obdarovaný (v tomto prípade odporca) nebol povinný poskytnúť darcovi (v tomto prípade sťažovateľovi) nijaké iné majetkové plnenie. Záväzok odporcu uhradiť sťažovateľovi náklady spojené s platbou dane z nehnuteľností nemožno podľa okresného súdu považovať za odplatu za poskytnutý dar, a preto ide o bezplatný prevod nehnuteľností, ktorý splňal obsahové znaky darovacej zmluvy v zmysle § 628 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedená dohoda bola podpísaná predsedom predstavenstva, ktorý bol v čase podpisu oprávnený konať za sťažovateľa, preto ani v tomto ohľade nie je možné dohodu považovať za neplatnú. Aj v prípade, ak by okresný súd považoval dohodu za neplatnú, boli podľa neho splnené podmienky vydržania predmetných nehnuteľností odporcom. Odporca mal dotknuté nehnuteľnosti v nepretržitej držbe po dobu 10 rokov, pričom s nimi nakladal ako s vlastnými a bol dobromyseľný v tom, že mu patria. To podľa okresného súdu vyplývalo aj z listu sťažovateľa z roku 2000, v ktorom sa vyjadril tak, že nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. S ohľadom na uvedené okresný súd návrh sťažovateľa ako nedôvodný zamietol.

4. Sťažovateľ napadol rozhodnutie okresného súdu odvolaním. Krajský súd sa však s názorom okresného súdu stotožnil a jeho rozhodnutie rozsudkom z 1. decembra 2015 potvrdil. V úvode konštatoval, že predmetom odvolacieho konania bolo posúdiť platnosť dohody o prevode nehnuteľností a pozemkov uzavretej medzi navrhovateľom a odporcom 30. augusta 1994, na základe ktorej bol odporca zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností, resp. či nadobudol vlastníctvo vydržaním. Okresný súd posúdil dohodu o prevode nehnuteľností ako platný právny úkon s tým, že spĺňa všetky zákonné náležitosti darovacej zmluvy vrátane podpisu oprávnenej osoby. Podľa sťažovateľa bol tento právny úkon neplatný, pretože sťažovateľ ho uzatvoril v omyle, ktorý spôsobil odporca, a zo strany sťažovateľa bol podpísaný neoprávnenou osobou.

5. Pokiaľ ide o platnosť dohody o prevode nehnuteľností z 30. augusta 1994, krajský súd poukázal na § 243 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého v prípade, ak je pre právny úkon predstavenstva predpísaná písomná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva. Keďže dohoda o prevode nehnuteľností zo zákona vyžaduje písomnú formu, pričom ju za sťažovateľa podpísal iba jeden člen predstavenstva, je v zmysle § 40 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom pre nedodržanie formy. V časti posúdenia platnosti dohody o prevode sa preto krajský súd nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa. Nesprávnosť uvedeného názoru však podľa neho nemala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia, pretože podľa krajského súdu (zhodne s názorom okresného súdu) nadobudol odporca vlastníctvo vydržaním.

6. Oprávnenosť držby sa podľa krajského súdu v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka posudzuje z týchto hľadísk: existencia právneho (hoci i domnelého) titulu, o ktorý sa opiera dobrá viera držiteľa, nakladanie s vecou počas celej vydržacej doby ako vlastnou a dobrá viera držiteľa vzhľadom na všetky okolnosti, že mu vec podľa práva patrí. Najbežnejším domnelým právnym titulom držby je neplatný právny úkon, na základe ktorého sa držiteľ ujal držby. Ani neplatnosť právneho úkonu o prevode vlastníctva nie je podľa krajského súdu okolnosťou vylučujúcou nadobudnutie vlastníctva vydržaním (R 44/1996). Za najdôležitejšiu podmienku vydržania považoval krajský súd dobrú vieru držiteľa, ktorá sa týka nielen titulu nadobudnutia držby, ale aj spôsobu nakladania s držanou vecou. Podľa krajského súdu bol odporca „vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný

v tom, že je vlastníkom sporných nehnuteľností, ktoré nadobudol podľa Dohody o prevode a reálnou del'bou pôvodnej nehnuteľnosti stavby súp. č. 1510. Pôvodné nehnuteľnosti boli zapísané v prospech odporcu na liste vlastníctva, preto nemal dôvod pochybovať o svojich vlastníckych právach. Jeho vlastnícke právo nespochybňoval ani samotný navrhovateľ, čo vyplýva z listu navrhovateľa zo dňa 4.9.2011, v ktorom uvádza, že Bytové družstvo Centrum nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Vlastnícke právo odporcu navrhovateľ spochybnil až návrhom na začatie konania zo dňa 1.7.2011, t.j. po uplynutí 10 ročnej vydržacej doby.“.

7. Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľa, že k vydržaniu nemohlo dôjsť z dôvodu nadobudnutia veci v rozpore so zákonom. K tomu uviedol, že *„[r]ozpor so zákonom vidí navrhovateľ predovšetkým v skutočnosti, že pri uzatváraní Dohody o prevode bol odporcom uvedený do omylu, že odporca je právnym nástupcom subjektu, na ktorý mala byť vec delimitovaná. Z Dohody o prevode vyplýva, že obe zmluvné strany zhodne konštatovali, že Bytové družstvo Legiodomy je právnym nástupcom odčleneného subjektu od Ludového bytového družstva a k odovzdaniu predmetných nehnuteľností dochádza z dôvodu, že delimitačný protokol nebol plne realizovaný z dôvodov problémov registrácie odčleneného družstva. Z uvedeného je zrejmé, že obe zmluvné strany si boli vedomé problémov s delimitáciou ako aj registráciou odčleneného družstva (Stavebné družstvo Legiodomy) a preto pristúpili k uzatvoreniu dohody a odovzdaniu sporných nehnuteľností odporcovi. Navrhovateľ teda prejavil vôľu previesť bezodplatne predmetné nehnuteľnosti na odporcu vedomý si problémov s delimitáciou.“.* Vzhľadom na uvedené krajský súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

8. Podľa sťažovateľa bolo napadnutými rozhodnutiami zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces. V úvode ústavnej sťažnosti spochybňuje platnosť dohody o prevode nehnuteľností z 30. augusta 1994 a následne aj úvahu súdov oboch stupňov o vydržaní vlastníckeho práva odporcom, a to predovšetkým s ohľadom na nedostatok dobromysel'nosti. V tejto súvislosti cituje judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, podľa ktorej *„právny omyl je ospravedlniteľný, pokiaľ sa držiteľ nemohol vyhnúť omylu ani pri vynaložení obvyklej opatrnosti, ktorú je možné s ohľadom na okolností prípadu od každého požadovať“* (rozsudok sp. zn. 22 Cdo 428/2007 z 28. februára 2007), ako aj právnu

teóriu, podľa ktorej „... ten, kto koná na základe neznalosti zákona, jeho zlej znalosti, jeho nesprávnej interpretácie a pod., podľa nikdy nepísanej, ale všeobecne uznávanej zásady „ignorantia iuris non excusat“ v dobrej viere asi konať nemôže. /Knapová, M., Právo a zákonnosť, Držba oprávnená a neoprávnená, r. 1992/.“. Následne uvádza, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je nutné považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Posúdenie vecí všeobecných súdov sa môže podľa sťažovateľa stať predmetom kritiky ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodnutí riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Poukazuje ďalej na bližšie nešpecifikovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej arbitrárne rozhodnutie všeobecného súdu znamená najmä:

„- extrémny nesúlاد právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami,

- interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry), bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,

- nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (predpojatý formalizmus),

- hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.“

Uzatvára, že „[z]o skutočností uvedených sťažovateľom vyplýva, že Krajský súd v Bratislave porušil právo sťažovateľa garantované v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky - základné právo na súdnu ochranu, nakoľko svojím rozhodnutím - rozsudkom zo dňa 01.12.2015, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, rozhodol formalisticky, svojvoľne (arbitrárne) bez toho, aby mal jeho výrok rozumný základ v obsahu spisu a poskytol rozumné vysvetlenie toho, čo sa medzi sťažovateľom a Legiodomy, družstvom skutočne v čase uzatvárania predmetnej dohody odohralo. Hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery, ale iracionálne myšlienkové konštrukcie vyložené v odôvodnení rozhodnutí súdu.“

9. S ohľadom na už uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2Cob/83/2014 zo dňa 01.12.2015, porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2Cob/83/2014 zo dňa 01.12.2015, a rozsudok Okresného súdu Bratislava III, č. k. 23Cb 71/2011 zo dňa 24.03.2014, sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Bratislava III vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 33.000,- EUR (slovom tridsaťtisíc eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

A. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu

12. Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd totiž pri zakladaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť.

13. Vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej namietaného porušenia označených článkov ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 23 Cb 71/2011-504 z 24. marca 2014 zistil ústavný súd existenciu procesnej prekážky uvedenej v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a síce nedostatok právomoci.

14. Vo vzťahu k predmetnému uzneseniu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom (odvolaním), ktorý aj využil. Poskytnutie ochrany v prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy a dohovoru v danom prípade spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného

súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

B. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu

15. V súvislosti s preskúvaním rozhodnutí všeobecných súdov v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spochybňuje predovšetkým záver, podľa ktorého aj napriek absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy pre nedostatok formy došlo uplynutím času k vydržaniu sporných pozemkov odporcom. Ústavný súd preto preskúmal, či je uvedený záver ústavne akceptovateľný, avšak pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti.

17. Ústavný súd podotýka, že pri výklade a aplikácii práva je vždy nevyhnutné vychádzať zo špecifických okolností každého prípadu. Všeobecné súdy sú povinné vykladať právne normy tak, aby dospeli nielen k zákonnému, ale predovšetkým k spravodlivému riešeniu. V napadnutom konaní bolo preukázané, že úmyslom oboch zmluvných strán bolo previesť sporné nehnuteľnosti na odporcu. Uvedené podľa krajského súdu vyplynulo z dohody o prevode nehnuteľností z 30. augusta 1994, pričom bolo podľa súdu zrejmé, že

„obe zmluvné strany si boli vedomé problémov s delimitáciou ako aj registráciou odčleneného družstva (Stavebné družstvo Legiodomy) a preto pristúpili k uzatvoreniu dohody a odovzdaniu sporných nehnuteľností odporcovi“. Napriek tomu, že uvedená dohoda bola následne vyhodnotená ako absolútne neplatná, sú okolnosti jej uzavretia relevantné pre posúdenie celkového kontextu situácie, keďže vypovedajú o úmysle sťažovateľa previesť nehnuteľnosti do vlastníctva odporcu, aj o dôvodoch, ktoré ho k tomu viedli. Sú teda relevantné aj pre posúdenie otázky, či odporca mohol byť dobromyseľný, čo sa týka vlastníctva predmetných nehnuteľností. Krajský súd ďalej uviedol, že o dobrej viere odporcu svedčila aj skutočnosť, že sporné nehnuteľnosti „boli zapísané v prospech odporcu na liste vlastníctva, preto nemal dôvod pochybovať o svojich vlastníckych právach. Jeho vlastnícke právo nespochybňoval ani samotný navrhovateľ, čo vyplýva z listu navrhovateľa zo dňa 4.9.2011“. Zdanlivá „bezchybnosť“ prevodu bola teda potvrdená aj katastrom nehnuteľností, teda štátnym orgánom, ktorý nehnuteľnosti zapísal do listu vlastníctva odporcu. Aj tým bola posilnená dôvera odporcu, že sporné pozemky nadobudol do svojho vlastníctva. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že sťažovateľ vlastníctvo odporcu po celú dobu, až do roku 2011 nespochybňoval. Uvedené, samozrejme, samo osebe nemôže svedčiť o dobrej viere odporcu, pretože to striktné vzaté vypovedá len o pasivite sťažovateľa vo vzťahu k nárokovým nehnuteľnostiam (ktorá mohla byť spôsobená jeho nevedomosťou o zápise v katastri nehnuteľností alebo inými okolnosťami). Avšak aj táto skutočnosť dokrešľuje reťazec dôvodov, pre ktoré sa odporca mohol domnievať, že nehnuteľnosti mu právom patria. Aj s ohľadom na to, že k uvedeným prevodom došlo v dobe transformácie spoločnosti, s ktorou bolo spojených mnoho zmien a nových inštitútov v právnom poriadku, je ústavný súd toho názoru, že výklad, podľa ktorého mohol byť odporca aj napriek absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľností v dobrej viere, že mu predmetné nehnuteľnosti náležia, je ústavne udržateľný.

18. Z uvedených dôvodov je potrebné odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017